

Den næste sag på dagsordenen var:
10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 93: Forslag til lov om ændring af integrationsloven og udlændingeloven. (Integrationskontrakter, erklæring om integration og aktivt medborgerskab, skærpede betingelser for tidsbegrænset opholdstilladelse, uddannelsespligt for unge nyankomne udlændinge, sygeopfølgning over for sygemeldte introduktionsydelsesmodtagere m.v.).

Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj).
 (FremSAT 30/11 2005. Første behandling 15/12 2005. Betænkning 21/2 2006. Anden behandling 14/3 2006. Tillægsbetænkning 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Irene Simonsen (V):

Under andenbehandlingen af det her lovforslag efterlyste Venstre SF's holdning til det betækningsbidrag, der var kommet til L 93, hvor man havde optrykt 12 forfatters kronik fra Politiken med nogle ret bastante udmeldinger – i hvert fald nogle udmeldinger, der kan skærpe tonen temmelig meget.

Nu er SF kommet med et tillægsbetækningsbidrag, og der står:

»SF ønsker samtidig at tilkendegive, at hensigten med optrykket af 12 kendte forfatters udtalelser fra Politiken den 15. december 2005 i betænkningen var at beskrive tonen i debatten, om end vi beklager, at det ikke klart af betænkningen fremgik, at der var tale om et langt citat fra de 12 forfatters udtalelser i Politiken.«

Så er det, at man kan undre sig lidt, for det er jo tydeligt, at SF mener, at tonen i kronikken var helt i orden. Den var helt i overensstemmelse med, hvordan det skulle være, når man læser det bidrag.

I morges kunne vi se hr. Kamal Qureshi gå på tv og tage klar afstand fra en tone, som en advokat for flygtninge anvender. Og nu mangler jeg hr. Kamal Qureshi i salen, for hvor er han? Vil hr. Kamal Qureshi aldrig stå ved sine udtalelser?

Jeg har svært ved efterhånden at forstå, hvad hr. Kamal Qureshi og SF mener. Jeg synes, at jeg hører, at der bliver talt med to tunger. Det har vi

jo hørt i andre sammenhænge flere steder i samfundet, og når der bliver talt med to tunger, så er vi alle sammen gode til at sige: Må vi så høre, hvad den reelle holdning er, hvad den reelle mening er?

Når hr. Kamal Qureshi ikke er til stede, så må der være andre fra SF, jeg så kan bede om at forklare, hvad det egentlig er, man vil, når man på den ene side i dag tager afstand fra den skarpe retorik, der var i pressen, og samtidig på den anden side siger, at det er godt med den tone, der var beskrevet i kronikken. Så jeg vil gerne efterlyse et svar her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Årsagen til, at jeg går op, er, at jeg egentlig synes, at det er lidt spøjst, at vi under en tredjebehandling skal have et ordførerindlæg fra Venstre, som handler om, hvad andre partier mener. SF må jo selv forklare, hvad SF mener.

Men jeg vil så godt på Enhedslistens vegne bede Venstres ordfører om måske at tage lidt mere stilling til, hvad Venstre egentlig mener. Hvad er Venstres bevæggrunde for at stemme for de her lovforslag, som jo notorisk indeholder en stor grad af indirekte forskelsbehandling, og som notorisk indeholder nogle meget nedladede betragtninger om, hvordan flygtninge og indvandrere skal integreres i det her samfund?

Så i stedet for at gøre det her til et spørgsmål om, hvad alle mulige andre mener, burde Venstres ordfører gøre rede for, hvad Venstre mener om de her forslag.

Kl. 13.45

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan blot sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at ved første behandling af dette lovforslag gav Venstre tydeligt udtryk for, hvad vi mener om lovforslaget. Vi går fuldt ind for det, og vi har slet ikke de samme betragtninger som Enhedslisten og hr. Jørgen Arbo-Bæhr om forskelsbehandling og andet. Tværtimod synes vi, det er godt, at forslaget langt om længe giver den hjælp, der skal til, for at de udlændinge, vi har i landet, og som endnu ikke er blevet integreret, kan blive integreret og blive en del af vores store samlede fællesskab.

Men jeg mangler stadig at høre, hvad SF mener. Man taler med to tunger, men lad os nu høre én klar, entydig tunge, så vi ved, hvor vi har SF.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes stadig, det er lidt spøjst, for ved første behandling kan man jo godt sige, hvad man mener om det forslag, der er til forhandling. Men jeg håber da, at Venstres ordfører er klar over, at der er sket ændringer.

Jeg håber f.eks., at Venstres ordfører vil erkende, at der i det oprindelige forslag var et punkt om en såkaldt erklæring om, hvad man vil, og hvad man mener om det danske samfund. Det var i modstrid med almindelig dansk lovgivning, og derfor var det nødvendigt at ændre forslaget. Det ville måske være rimeligt, hvis Venstre erkendte, at fra starten af var forslaget ikke alene i modstrid med almindelige principper om ligebehandling, men det indeholdt også deciderede fejl, fordi det var i modstrid med den måde, lovgivningen er skruet sammen på i Danmark.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hvis det handler om forskellen på den debat, jeg forsøger at føre her uden at få et modsvar fra SF, er det jo sådan, at vi debatterede forslaget ved første behandling, og både her og under udvalgsarbejdet har Venstre klart tilkendegivet, at der var små flige i lovforslaget, der kunne blive bedre. Det er jo netop det, vi har tre behandlinger til: Vi kan komme hinanden i møde og lytte til hinanden, og det har vi gjort, for hvis et lovforslag kan blive bedre set med Venstres øjne, er vi altid åbne for at ændre tingene, og det er også gjort.

Men grundlæggende er det et godt lovforslag, som endelig langt om længe ikke bare giver den gruppe udlændinge, som stadig ikke er integreret i det danske samfund, selv om de har været her i mange år, mulighed for at blive en del af fællesskabet, men også pligt til at blive det.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er det jo sådan, at som spørger til en ordfører kan man ikke svare på spørgsmål. Det kan man først, når man får sin ordførertale, og det vil også ske.

Men jeg synes, det er lidt interessant, at Venstre harcelerer sådan over den debat, der foregår både om lovforslaget her og i det hele taget om integrationen i samfundet. Jeg synes, Venstres ordfører skylder et svar til Enhedslistens ordfø-

rer, som jo netop påpeger de dobbeltstandarder, som regeringen forsøger at sætte. Det er sådan set dem, der er med til at give indtryk af, at denne regering med støtte fra Dansk Folkeparti kun har ét formål, og at det bestemt ikke er at gøre det lettere at blive integreret og gøre det lettere for de folk, som kommer hertil, at føle sig velkomne.

Det er også det, der er med til at give debatten en sådan tone, at man en gang imellem har svært ved at forstå, hvad Venstre vil ud over at føre symbolpolitik til ære for sit vælgermæssige bagland frem for at føre en integrationspolitik, som virker åben og imødekommende over for nydanskerne.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må jo klart erkende, at på trods af politisk uenighed med hr. Ole Sohn er der én ting, jeg altid har beundret hr. Ole Sohn for, nemlig hans retorik og hans måde at kommunikere på, hvor han hele tiden forsøger at flytte fokus. Det, der debatteres nu, er de to tunger, SF taler med, og jeg fik ikke noget svar på mit spørgsmål.

Angående lovforslaget her har jeg egentlig givet det svar, at jeg synes, det er et godt, gennemarbejdet lovforslag, som er med til at give både rettigheder og pligter til den gruppe udlændinge, som ikke er integreret i det danske samfund, så de fremover kan blive lukket ind i og blive en del af det fællesskab, vi alle sammen har gavn af.

Men jeg savner stadig væk at høre et svar fra hr. Ole Sohn på det, vi debatterer lige nu, nemlig at SF taler med to tunger.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

For god ordens skyld vil jeg godt lige understrege, at det, jeg forholder mig til, sådan set er tredje behandling af L 93. Jeg har ordet som spørger til Venstres ordfører, som har holdt en ordførertale, og derfor synes jeg, det er relevant, at fru Irene Simonsen svarer, når det er mig, der spørger.

Jeg synes, det er lidt interessant at få at vide, hvad det er, der er baggrunden for ønsket om at skabe dobbeltstandarder; baggrunden for ønsket om at føre en retorik, der gør, at man som tilflytter her til landet bestemt ikke føler, at man bliver modtaget med åbne arme, og heller ikke føler, at samfundet fører en integrationspolitik,

som er båret af et ønske om at skabe reel integration, men som via erklæringer og bureaukrati snarere skaber indtryk af, at det var bedre, hvis man slet ikke var kommet. Det skaber ikke en grundig, frugtbar og konstruktiv integrationspolitik.

Det er det, jeg har forsøgt at påpege, det var det, vi forsøgte at påpege under første behandling og anden behandling, og det er i øvrigt det, som SF sammen med Det Radikale Venstre og Enhedslisten har påpeget i vores fælles betækningsbidrag.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Ja, det er ganske rigtigt, at vi er i gang med tredje behandling af et lovforslag. Under første behandling debatterer man forslaget som sådant og finder ud af, hvordan tingene hænger sammen, og om der skal stilles ændringsforslag. Det gjorde vi til anden behandling, og så afgav SF et betækningsbidrag, hvor man nok må sige, at tonen langt fra er køn.

Nu står vi så her og skal tredjebehandlle forslaget. Mellem anden og tredje behandling afgav SF et tillægsbetækningsbidrag, og det er rent faktisk det, vi kan diskutere og debattere under en tredjebehandling. Det er helt relevant at tage det op nu, for det er en del af det, der kommer frem, når vi skal diskutere lovforslaget. Men hvis hr. Ole Sohn ikke kan svare på mit spørgsmål, både håber og regner jeg med, at hr. Ole Sohn melder sig som ordfører og fortæller, hvad meningen er med at tale med to tunger i debatten.

Formanden:

Tak til fru Irene Simonsen. Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

De, der var til stede under andenbehandlingen af dette lovforslag, vil huske de dybt pinagtige scener, der foregik. I betækningsbidraget var der tale om en gemen bagvaskelse – jeg kan også sige en nedrig mistæneliggørelse – af os, der stemmer for dette lovforslag. Sprogets stærkeste, groveste og mest ubehagelige glosor blev brugt nedsættende om os. Vi påtalte det, og så viste det sig, at SF, som stod for bidraget, ikke ville vedkende sig det, idet deres ordfører gik herop og sagde, at det var de 12 forfattere fra Politiken, han havde citeret – dog uden citations-

tegn, og det er temmelig afgørende. Det var pinagtigt!

Derfor er det meget interessant at se, at i tillægsbetænkningen tager man behørig afstand fra det. Jeg ser, at fru Elsebeth Gerner Nielsen fra Det Radikale Venstre beklager SF's optræden, og jeg ser så sandelig, at SF selv beklager den. Det er meget interessant, for det vil jo altså sige, at SF beklager med en henvisning til, at det var de 12 forfattere, de herrer Ribbjerg og Carsten Jensen og kompagni, der var de skyldige.

Jeg vil godt spørge, når vi nu står med denne tillægsbetænkning: Betyder SF's undskyldninger og beklagelser, at de nu tager afstand fra de 12 forfattere? Det synes jeg ville være interessant. Det ville være et sympatisk træk, som jeg ville hilse velkommen, og jeg synes, det ville være en højnelse af den ubehagelige tone i denne sag, som SF er et meget tydeligt eksempel på. Det ville glæde mig, hvis SF på sit tilbagetog også ville undskylde og sige: Vi tager klart afstand fra de 12 forfattere, vi kom til at citere.

Formanden:

Tak til hr. Søren Krarup. Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Som det allerede er fremgået, har vi også fra radikal side taget afstand fra betækningsbidraget fra SF, men det skal ikke afholde os fra også at kritisere det, vi nu hører fra i alt fald et af regeringspartierne, og det, vi i det hele taget har hørt fra regeringen, nemlig at tonen i oppositionens betækningsafgivelse skulle være kritiskabel.

Kl. 13.55

Jeg vil gerne minde om, at den kritik kommer fra en regering, hvis støtteparti er Dansk Folkeparti. Den kommer fra en regering, hvis støtteparti har medlemmer, som har skrevet følgende, og jeg citerer:

Herhjemme har vi i årevis stået på hovedet for at gøre det så godt som muligt for de fremmede. Alt bliver der sørget for fra det øjeblik, de ankommer: Tøj, forplejning, bolig, uddannelse, sundhed, kontanter. Uden at det skal lyde selvrosende: Pænt, tolerant og dannet af danskerne! I det lønlige håb, at vi vil møde den samme tolerance, pænhed og dannethed, som vi udviser, accepterer vi endog middelalderlige levemåder som mandschauvinisme, voldelig opdragelse, adskillelse mellem kønnene, tvangsægteskaber, pigeomskæringer, prygl og hjernevask af skolebørn. Citat slut

Det er sagt af hr. Søren Espersen, og et andet eksempel er:

Muslimerne vil ikke integreres – de vil ikke være danskere – det er ikke det, de er for !! Enhver troende muslim bliver dagligt indpodet, at hans opgave er at omvende de vantro danskere til Islam – det er hans pligt, og integration, dvs. accept af dansk kultur og danske love, vil være det modsatte af det, hans præst, imamen, prædiker hver uge.

Lad os tydeliggøre problemet ved at sammenligne med en kræftlæges dagligdag. Hvis lægen skulle helbrede sine patienter med det, der svarer til »integration«, ville det betyde, at han skulle forsøge at overtale kræftcellerne til at blive gode, velfungerende og sunde celler, der kunne arbejde harmonisk i patientens krop. Han skulle afstå fra enhver form for terapi, strålebehandling eller operation, blot tale til kræftcellerne – og observere, at de blot bredte sig i patientens krop, uhindret.

Det er skrevet af fru Louise Frevert.

Jeg kunne blive ved, så det gør jeg også:

Etnisk ligestilling i Danmark er i den sammenhæng at betragte som et overgreb mod det danske folk, fordi det i realiteten betyder, at det danske folk bliver frataget sin førstefødselsret til Danmark. Citat slut.

Det er sagt af hr. Søren Krarup – denne hr. Søren Krarup, som også har udtalt, at det selvfølgelig er nemmere for en kristen asiat at få dansk indfødsret, end det er for en muslimsk asiat.

Undskyld, men hvis regeringen har ønsker om en anden tone i debatten, er der al mulig grund til først at feje for egen dør og lægge klar afstand til disse udtalelser fra folketingsmedlemmer, som udgør regeringens parlamentariske grundlag. Men ikke nok med det. Regeringen burde lægge sig i selen for at lave en udlændingelovgivning, der med sikkerhed er på den rigtige side af de internationale konventioner.

Jeg minder om, at både den europæiske menneskerettighedskommissær, FN og Institut for Menneskerettigheder gentagne gange har gjort regeringen opmærksom på, at den danske udlændingelovgivning er diskriminerende. Dette morads burde regeringen gøre noget ved, men det sker ikke. Tværtimod misbrugte ministeren for nylig sin taletid til at kritisere oppositionen for at gøre opmærksom på problemerne.

Regeringen er med sin ligegyldighed og stupide tolerance over for dem, der misbruger ytringsfriheden til at forhåne de få, med til at

sætte Danmark i bås som snæversynets foregangsland. Jeg siger velbekomme – uden men!

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Da jeg så fru Elsebeth Gerner Niensens bidrag i tillægsbetænkningen, håbede jeg, at hun var kommet på bedre tanker. Men jeg forstår, at sådan som hun har samlet citater, har hun forbedret sig meget på netop at angribe Dansk Folkeparti i stedet for at gøre det, hun rettelig burde gøre på oppositionens vegne, nemlig undskylde SF's optræden.

Men må jeg så sige, at de citater, hun trækker frem, jo er fuldstændig misvisende. Jeg vil ikke tale om fru Louise Freverts ordvalg, for det har vi taget afstand fra. Det er uheldigt, det beklager hun selv, og det er ikke hende selv, der har skrevet det. Det stammer fra en hjemmeside, hun ikke har ført kontrol med.

Kl. 14.00

Hvad hr. Søren Espersens kritik af islam angår, er den meget rammende, og hvad det, ordføreren citerede mig for, angår, har jeg aldrig sagt, at det er lettere for en kristen asiat at få indfødsret. Det har jeg nemlig aldrig sagt. Jeg har sagt, at en kristen asiat vil have nemmere ved at blive integreret end en muslim. Det er ubestrideligt, og her kommer vi til sagens kerne, som fru Elsebeth Gerner Nielsen selvfølgelig slet ikke forstår, nemlig forholdet mellem kristendom og islam. Her kunne man godt ønske en tone, der var saglig og forholdt sig til, var jeg lige ved at sige, det teologiske indhold, i stedet for at man tror, man kun kan få sin vilje med skældsord.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hr. Søren Krarup har misforstået det hele. Jeg angriber ikke Dansk Folkeparti, jeg angriber regeringen for at have deponeret sin handlefrihed hos et parti, som er indbegrebet af intolerance, og hr. Søren Krarups indlæg her fra Folketingets talerstol er et meget godt eksempel på det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil ikke angribe fru Elsebeth Gerner Nielsen, for sagligt set kommer der ikke noget ud af det. Hun ved nemlig ikke, hvad hun taler om, når hun taler om forholdet mellem kristendom og islam, og så er det nemmere i stedet at kaste sig ud i meningsløse angreb.

Men må jeg sige, at den regering, der støtter sig til Dansk Folkeparti, betegner en lykke for landet. Det systemskifte, der skete i 2001, var det menige, undertrykte Danmarks protest imod den politiske korrekthed, som har skabt den fortlivende situation, vi står i. Det er fru Elsebeth Gerner Niensens parti, der har delt Danmark op i grupper, som helt åbenbart ikke kan enes, uden at man gør sig de allerstørste anstrengelser.

Ulykken var De Radikale, som gennemførte udlændingeloven af 1983, og ulykken var Socialdemokraterne, der arbejdede sammen med De Radikale. Men lykken er det, der skete i 2001, da systemskiftet betød, at det menige Danmark fik mulighed for at genoprette den ulykke, den nuværende opposition havde skabt.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Og det skal komme fra hr. Søren Krarup – det skal komme fra Dansk Folkeparti, som har splittet dette land op, og som er en stor del af forklaringen på, at vi i øjeblikket står i den situation, at Danmarks navn er på alles læber, at vi kritiseres af alle internationale menneskerettighedsorganisationer for ikke at overholde menneskerettighederne, og at vi kritiseres for tonen i den offentlige debat. Det er det, der er problemet, også for de danske virksomheder, som nu har svært ved at sælge deres varer i udlandet, fordi Danmarks renommé er ødelagt.

Jeg håber, at Dansk Folkeparti er klar over, hvad det har ansvar for, og jeg håber, at regeringen er klar over, hvad det er for et ansvar, den påtager sig ved at gøre sig så fuldstændig afhængig af Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen giver udtryk for, at den debat, der lige er ført med hr. Søren Krarup, ikke drejer sig om Dansk Folkeparti, men om regeringen og om, at regeringen ikke lægger klar afstand til nogle udtalelser. Til det vil jeg gerne sige, at regeringen faktisk har lagt klar afstand til nogle af udtalelserne fra fru Louise Frevert, at Dansk Folkeparti har beklaget, og at fru Louise Frevert også har beklaget.

Men det kunne være meget rart at høre, om fru Elsebeth Gerner Nielsen tager afstand fra det, de 12 forfattere har skrevet, og som SF har optrykt i sit betækningsbidrag. Man synes tilsyneladende, at tonen ikke er god nok, men det

kunne være rart at høre, for fru Elsebeth Gerner Niensens retorik og tone viser den modsatte vej, når det siges, at regeringen overtræder menneskerettighederne. Vi har haft den debat adskillige gange, men mine og andres pædagogiske evner rækker ikke til at forklare fru Elsebeth Gerner Nielsen, at juristerne vurderer, at der ikke er tale om nogen overtrædelser.

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvilke eksperter vurderer, at der ingen overtrædelser er sket? Ud over de eksperter, der findes i Folketingets flertal og blandt ministeriets egne embedsmænd, hvilke eksperter har så sagt god for den danske udlændingelovgivning?

Fru Irene Simonsen beder mig om at tage afstand fra SF's betækningsbidrag. Det har jeg gjort, og det har Det Radikale Venstre gjort på samme måde, som SF selv har beklaget. Men jeg så gerne, at fru Irene Simonsen brugte sin taletid til at lægge afstand til f.eks. den hjemmeside, fru Louise Frevert har oprettet, og hvor muslimer sammenlignes med kræftknuder. Er det sådan, at Venstre deler den anskuelse, at muslimer er at sammenligne med kræftknuder?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Til det sidste kan jeg svare ganske kort: Nej, den anskuelse deler jeg ikke, det gør Venstre heller ikke, og det har vi heller ikke givet udtryk for. Vi har tværtimod sagt, at det ligger ud over, hvad man kan sige, og vi mener det heller ikke. Vi mener, der er noget i tonen, der skal tages klart afstand fra, lige så vel som tilfældet har været med andre ting, fru Elsebeth Gerner Nielsen har udtrykt sig om her.

Jeg er rystet, for jeg husker en debatudsendelse i P1 med fru Elsebeth Gerner Nielsen, hvor fru Elsebeth Gerner Nielsen kom med den samme anklage som her fra talerstolen, nemlig at landets embedsmænd, jurister osv., ikke er uvildige. Det vil sige, at fru Elsebeth Gerner Nielsen sætter spørgsmålstejn ved hele vores demokrati, ved hele vores måde at opbygge vores politiske parlamentarisme på og ved hele den måde, vi laver lovgivning på. Fru Elsebeth Gerner Nielsen tillader sig at sige her fra talerstolen, at vores embedsmænd ikke er uvildige i deres undersøgelser, og det er godt nok også noget af en grov påstand.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Den danske udlændingelovgivning er blevet kritiseret af nogle af de bedste jurister, vi har – ikke bare danske jurister, men også jurister ude i verden. Den danske udlændingelovgivning er også blevet kritiseret af FN, af den europæiske menneskerettighedskommissær og af Europarådet, og jeg håber ikke, det er forbigået Venstres og fru Irene Simonsens opmærksomhed, at det rent faktisk er sådan, det forholder sig, så der med andre ord er grund til at lytte.

Hvad er årsagen til, at regeringen overhovedet ikke føler, der er behov for at lytte i en situation, hvor Danmarks renommé i den grad er skadet? Hvad er årsagen til, at Venstre ikke mener, der er grund til at gøre noget for at rette op på vores renommé, så vi kan sælge vores varer ude i verden og tiltrække udenlandsk arbejdskraft? Hvordan kan man sidde den kritik overhørig, og hvad er årsagen til, at man ikke føler behov for at lægge afstand til de udtalelser, der kommer fra Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det er betagende at høre den bekymring, Det Radikale Venstre nærer for den danske im- og eksport.

Ordføreren henviser til jurister ude i verden, som åbenbart har langt større betydning end de danske vælgere, der jo har godkendt den udlændingepolitik, som Folketingets flertal fører. Jeg ved jo, og det kan man også høre, at ordførerens hjerte virkelig banker for menneskerettigheds-synspunktet, og det har jeg også forståelse for, men jeg kunne alligevel godt tænke mig at vide: Hvad er ordførerens holdning til det kvindesyn, som på grund af ordførerens politik pludselig er kommet ind i Europa i kraft af den islamiske indvandring? Det er et kvindesyn, et menneskesyn, som aldrig før har eksisteret i Europa, men som vi nu har fået ind over Europa i kraft af den islamiske indvandring.

Her må der da også være nogle menneskerettighedsspørgsmål, som ordføreren burde bekymre sig over, for slet ikke at tale om det religionssyn, som er kommet ind over Europa i kraft af den islamiske indvandring. Hvorfor gør ordføreren sig ikke nogen bekymringer over det, når man er så bekymret for menneskerettigheds-situationen? Hvorfor bekymrer ordføreren sig ikke over de gentagne angreb mod jøder, synagoger og jødiske kirkegårde rundt om i Europa,

men taler ene og alene om den islamiske befolkningsgruppe, som åbenbart skal beskyttes? Jeg forstår ikke, hvorfor der i menneskerettighederens navn er denne vægtning af nogle interesser, men ikke af andre.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Tak for muligheden for at vende tilbage til den lovgivning, vi egentlig taler om.

En af årsagerne til, at Det Radikale Venstre stemmer imod de integrationslovforslag, regeringen har fremsat, er, at de går på kompromis med nogle væsentlige værdier og nogle væsentlige rettigheder. Tag f.eks. 300-timers-reglen, som indebærer, at et indvandrerægtepar, hvor begge har været på kontanthjælp i 2 år uden at have haft 300 timers arbejde, får frataget den ene kontanthjælp. Hvem er det, der typisk vil miste kontanthjælpen? Det vil være kvinden, som derefter bindes til kødgryderne, og det er ikke ligestillingspolitik. Men desværre er det til gengæld regeringens politik, og derfor stemmer vi imod, fordi vi går ind for ligestilling og går ind for at sikre kvindernes rettigheder.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jamen ordføreren svarede jo overhovedet ikke, så derfor må jeg være mere konkret: Er det ikke et brud på menneskerettighederne, hvis man har den opfattelse, at kvinder, der ikke bærer slør, må blive slået og straffet fysisk på anden måde? Er det ikke et brud på menneskerettighederne, hvis man har den opfattelse, at jøder faktisk ikke skal have lov til at være nogen steder, men bare skal fordrives? Og er det ikke et brud på menneskerettighederne, hvis man mener, at Koranen, hadith, sharia og andre dele af den religiøse dogmatik inden for islam skal stå over demokratiet?

Er det ikke synspunkter, som Det Radikale Venstre burde anfægte? Er det ikke sådan, at værdier som ligestilling mellem kønnene, et sekulært retssamfund, retten til at tilhøre det tros-samfund, man nu engang ønsker, uanset om man er jøde, buddhist eller kristen, osv. trods alt er værdier, der er så afgørende for Danmark, at vi må beskytte os imod den fundamentalistiske del af befolkningen, som ordføreren tilsyneladende forsøger at beskytte?

Er det ikke korrekt, at disse elementer burde indtage en langt, langt større plads i ordførerens

argumentation, og er det i virkeligheden ikke dybt, dybt besynderligt, at man som radikal menneskerettighedsdogmatiker beskytter denne gruppe? Kan ordføreren pege på nogen anden befolkningsgruppe, der så konsekvent som den islamiske civilisation overtræder menneskerettighederne?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, det er dybt problematisk, at en ordfører vil bilde os alle sammen ind, at en hel befolkningsgruppe, nemlig muslimerne, opfører sig på en ganske bestemt måde. Det er stærkt stigmatiserende, at ordføreren fremsætter det her fra Folketingets talerstol, og det kan ikke passe, at han kan slippe af sted med det.

Selvfølgerlig tager Det Radikale Venstre også afstand fra mennesker, der måtte mene, at man kan forfølge jøder, eller at man ikke skal behandle kvinder ordentligt. Men det er jo ikke muslimer, der generelt har det problem. For Det Radikale Venstre går skillelinjen mellem demokrater og antidemokrater, og vi vil til enhver tid gøre alt, hvad vi kan, for at bekæmpe alle antidemokratiske elementer i det danske samfund og ude i verden.

Vi vil også kæmpe for de værdier, som er grundlaget for det danske samfund. Vi vil kæmpe for ligestilling, også for etnisk ligestilling, og det er også baggrunden for, at vi stemmer imod lovforslagene, for de fremmer ikke ligestilling, hverken mellem kønnene eller mellem de etniske befolkningsgrupper i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, der på nuværende tidspunkt er behov for, at vi prøver at få sat tingene lidt på plads.

Når hr. Morten Messerschmidt f.eks. går herop og snakker om alle mulige meninger, som man ikke skal have lov at have, kunne jeg godt tænke mig at bede fru Elsebeth Gerner Nielsen bekræfte, at der er plads til en lang række forskellige meninger af fuldstændig vanvittig art i denne debat, også hr. Morten Messerschmidts meninger. Men til gengæld skal vi også have ret til at kritisere de meninger, når de betyder, at man går ind for mindre ligestilling, og at man går ind for forskelsbehandling osv. Jeg siger det bare for at få sat tingene på plads.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det, der er interessant, er jo, at netop fordi man så går op og kritiserer det, tages det som et udtryk for, at man generelt er imod alt, hvad der hedder eksempelvis frihedsrettigheder eller imod eksempelvis ytringsfriheden.

Det, der er afgørende, er jo, at vi er meget klare i mælet, når det drejer sig om de værdier, der er grundlaget for det danske samfund, og det er derfor, Det Radikale Venstre har gjort det, vi overhovedet kan, for at få belyst, hvad konsekvenserne af den danske udlændingelovgivning er, ved at holde fast i de værdier, der er udgangspunkt for det moderne demokratiske samfund. Og det er jo f.eks., at vi behandler mindretal ordentligt, at vi understøtter etnisk ligestilling, hvor vi kan.

Når vi stemmer imod lovforslagene i dag, er det, fordi de efter vores opfattelse på ingen måde fremmer den etniske ligestilling eller for den sags skyld fremmer ligestilling mellem kønnene.

Formanden:

Er der flere, der ønsker en kort bemærkning til ordføreren? Ellers går vi videre i ordførrækken. Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Man kommer langt omkring i sådan en debat om et lovforslag, som rettelig handler om, hvordan vi kan styrke integrationen i det danske samfund, og om den kritik, oppositionen har rejst af forslaget for ikke at give bedst mulig og mest mulig integration for pengene.

Så har der fra forskellig side, både fra Venstre og Dansk Folkeparti, været efterlyst ønske om, at SF skulle korrigere det betækningsbidrag, som vi lavede i forbindelse med andenbehandlingen. Det synes jeg for så vidt er en berettiget indvending at komme med, hvorfor vi da også har gjort det til tredjebehandling, og derfor havde jeg selvfølgelig håbet at få kvittering for det, fordi vi, i og med at vi bruger et citat fra 12 navngivne forfattere til beskrivelse af tonen i indvandrerdebatten, så også berettiget kunne kritiseres for ikke at have sat det i citationstegn for at understrege, at det er et udtryk for de forfatters holdning. Det har vi så rettet op på, og så er der sådan set ikke mere at komme efter i den forbindelse.

Men til gengæld synes jeg, det er en ret interessant debat, vi har i dag. For hvad er det, vi er

vidne til? Vi er vidne til, at Venstre efterlyser SF's holdning til tonen i debatten. Jeg formoder i øvrigt, at Venstre sammen med De Konservative og Dansk Folkeparti har skrevet deres betænkningensbidrag til tredje behandling, før statsministeren havde sit interview i Berlingske Tidende sidste søndag, hvor han jo gjorde det legitimt fra regeringens side at komme med et fuldstændig upersonificeret angreb på erhvervsledere, på forfattere, på politikere i flæng uden så meget som at nævne et eneste navn, ud fra princippet ingen nævnt, ingen glemt. Og det kan jeg forstå er det, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti i betænkningensbidraget tager afstand fra.

Så det er en ret interessant situation, at de tre regeringspartier tager meget skarpt afstand fra den form for retorik, som statsministeren anvender i det offentlige rum. Det er da en interessant udvikling, som jeg næppe forestiller mig de har clearet med statsministeren.

Så er der hr. Søren Krarup, som forlanger, at vi skal tage skarpt afstand fra de 12 forfatters debatindlæg, som beskriver tonen i indvandrerdebatten ganske fint, og som i øvrigt bliver understøttet, altså det, som forfatterne skriver i deres brev, ganske flot med de citater, som fru Elsebeth Gerner Nielsen kommer med, og som jo ganske præcist understreger den dobbeltstandard, der er i debatten.

Det er, at man kan sige hvad som helst i kritikken af etniske minoriteter, men hvis kritikken rammer regeringen, så er den skandaløs.

Kl. 14.20

Jeg vil sige, at jeg ikke havde forestillet mig, at jeg skulle komme i den situation, og jeg håber, at det kan blive herinde mellem os, at jeg ganske stilfærdigt vil sige: Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle komme dertil i mit liv, at jeg skulle længes efter den tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen i den offentlige debat eller her i salen for den sags skyld. Her er der tale om en person, som har holdninger, og som giver udtryk for dem af karsken bælg, men som også har moral. F.eks. når han i dagens kronik i Berlingske Tidende refererer sin takketale i Den Danske Publicistklub i går og meget præcist understreger, at hvis man gør ytringsfriheden vigtigere end meningsfriheden, så bliver ytringsfriheden meningsløs.

Hvad er det, vi er vidner til her? Det er jo sådan set, at vi er et Folketing, som er dybt splittet med hensyn til de etniske minoriteter, i udlændingepolitikken og i integrationspolitikken.

Oppositionen har en anden opfattelse end regeringen og dens støtteparti, Dansk Folkeparti. Vi har forsøgt her under debatten, også under de tidligere debatter, at få Venstre – Det Konservative Folkeparti har jo så valgt at sidde på ørerne – til at gå ind i debatten og spørge: Er det nu også den rigtige måde at fremme integrationen i det danske samfund på at bygge på Dansk Folkepartis politik og den fuldstændig skingre retorik, som ligger til grund for det?

Hr. Uffe Ellemann-Jensen synes det ikke, hr. Niels Due Jensen gør ikke, hr. Lars Kolind gør ikke. Der er en lang række gode, borgerlige erhvervsfolk og politikere, som er rystede over det, der sker.

Men Dansk Folkeparti holder fuldstændig tømmen for Venstre med hensyn til den form, der skal føres integrationspolitik på. Derfor har vi også fået et lovforslag, som vi nu har til tredje behandling, som bygger på symbolpolitik mere end på reel integrationspolitik.

Det forholder Venstre sig ikke til. Hvorfor gør man ikke det? Hvorfor er det så vigtigt for Venstre hele tiden at fremhæve symbolpolitik, og at de ikke skal tro, de er noget? Der må godt være dobbeltstandarder, der skal laves erklæringer, der skal laves en lang række foranstaltninger, som ikke har et eneste integrationsfremmende element i sig, men som har en masse symbolik i sig.

Det er udmærket over for et vælgerbagland, men det er ikke fremmende for en ordentlig integration, som vi ved eller burde vide at vi har behov for at udvikle i de kommende år, hvor vi kan se, at der bliver færre og færre på arbejdsmarkedet, hvilket gør, at vi er nødt til at få flere ind på arbejdsmarkedet. Og det gøres ikke ved at skære ned i efterlønnen eller forhøje pensionsalderen. Vi er nødt til at øge arbejdsstyrken. Det vil sige, at vi skal sørge for en ordentlig, reel og fremmende integrationspolitik, sådan at mange af dem med en anden etnisk baggrund end dansk kan komme til at bidrage til det danske samfund.

Og der er det offentlige langt, langt bag efter, langt, langt bag efter en lang række af de store danske virksomheder. Hvorfor? Hvorfor er regeringen ikke interesseret i at gøre noget for også at fremme det offentliges engagement i integrationspolitikken, både konkret i amter, nu regioner, og staten, men ikke mindst – og det er det, der er det helt afgørende – i den tone, man skaber i debatten, som også smitter af og forplanter sig ude på arbejdspladserne? Hvis man

gør det legitimt at tale ned til og forhåne folk med en anden etnisk baggrund end dansk, hvordan skulle man så forestille sig, at man ude på arbejdspladserne, både arbejdsgivere og lønmodtagere, på en ordentlig måde skulle tage imod nydanskerne?

Jeg håber da et eller sted, at Venstre godt kan se, at man her har et problem. Men nej, for dem er det vigtigere at manifestere blokpolitikken med Dansk Folkeparti med, hvad det har af konsekvenser, både herhjemme og over for udlandet.

Et eller andet sted kan man godt en stille stund frygte, at Venstre slet ikke kan se det store skred, der sker i Danmarks anseelse internationalt i de her dage, uger og måneder; at man fuldstændig er blottet for enhver forestilling om, at det, vi gør i lille Danmark, er noget, vi kan gøre, som om vi er i en osteklokke; at de handlinger, vi foretager herhjemme, overhovedet ikke har konsekvenser for vores anseelse internationalt. Og når man ikke kan se det, så kan man vel heller ikke se, at Danmark, som har været en lille handelsnation gennem århundreder og årtusinder, har indflydelse, og at det vender tilbage til os selv. Og så er vi langt ude.

Det er sådan set derfor, at oppositionen, at Det Radikale Venstre, Enhedslisten og SF har lavet et fælles betækningsbidrag til L 93, som forsøger at skitsere og tegne et billede af, at når man laver en symbolpolitik som grundlag for en integrationspolitik, så forfejer man målet, så op sætter man barrierer, så skaber man en manglende mulighed for at øge integrationen, og så fremmer man det, som SF havde ønsket med bidraget til betænkningen, nemlig at give et billede af, hvordan tonen udvikler sig i det danske samfund.

Kl. 14.25

Man kunne have nævnt de 12 forfattere. Man kunne have nævnt hr. Uffe Ellemann-Jensens kronik i dag og tidligere. Man kunne have nævnt hr. Niels Due Jensens udtalelse. Man kunne have nævnt hr. Lars Kolinds udtalelser osv. osv. Der er sådan set temmelig mange i det danske samfund, i øvrigt også gode Venstremedlemmer, som undrer sig over, at man fra Venstres side ikke har mere moral, mere af den oprindelige liberale tankegang om, hvordan man skal behandle medmennesker.

Det er sådan set der, at vandene skilles. Og det er derfor, at oppositionen, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og SF, har lavet et fælles be-

tækningsbidrag, som skitserer, hvorfor vi stemmer imod L 93.

Formanden:

Tak. Der er foreløbig tre, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren. Først hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Situationen i Danmark i dag er jo præget af, at oppositionen med hjælp af den politiske korrekthed, dvs. magthaverne i medier og offentlighed, fører en bevidst hetz imod regeringen og imod Dansk Folkeparti. Og det hænger naturligvis sammen med, at oppositionen, medierne, er magtesløse. Det er ikke dem, der angiver tonen. Det er os andre, der gudskelov har mulighed for at lægge en linje, der tager hensyn til det, der skete i 2001, dvs. at respektere det menige folk.

Så er det klart, at så kommer der en kampagne, der går ud på på alle måder at diffamere, for ikke at tale dansk og sige tilsvine os. Og det er alt, der kan bruges. F.eks. hr. Jesper Langballe tale om, at islam er en ny pest over Europa. Det bliver så ensbetydende med, at han har hengivet sig til grove ord. Ingen kender nemlig Hartvig Frisch' bog »Pest over Europa«, der handler om nazisme og kommunisme, og det er en parallel, en saglig parallel, dertil.

Men det, jeg lige vil sige i den korte tid, jeg har, er, at jeg spurgte hr. Ole Sohn, for hr. Kamal Qureshi, ordføreren, var ikke til stede, at når man tog afstand fra sit eget indlæg i betækningsbidraget, så var det jo ikke kun, fordi der ikke stod citationstegn. Så spurgte jeg: Er det ensbetydende med, at man vil lægge en nødvendig afstand til disse hetzende, underlødige forfattere, der ødelægger debatten og tonen i landet? Og jeg har ikke fået noget svar.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu håber jeg, at det her bliver sagt til en endnu mere lukket forsamling end tidligere, hvor jeg kom til at rose hr. Uffe Ellemann-Jensen. Jeg er faktisk også i den situation, at jeg må indlede med at give hr. Søren Krarup ret. Det er, som hr. Søren Krarup sagde, ikke oppositionen, der angiver tonen i indvandreredebatten. Nej, jeg giver spørgeren fuldstændig ret i, det er Dansk Folkeparti, der angiver tonen i indvandreredebatten. Det er sådan set det, der er det helt afgørende problem.

Når vi har beklaget, hvad vi i øvrigt også har skrevet, så jeg kan slet ikke forstå debatten om, at der ikke var sat citationstegn om indlægget fra de 12 forfattere, for det er selvfølgelig, hvad man bør gøre som et ordentligt menneske. Og det har vi også erkendt, og det har vi rettet.

De har skrevet et debatindlæg. Vi har brugt det for at skitsere den tone, der er i indvandrerdebatten generelt, og det er til fulde blevet bekræftet, til fulde blevet bekræftet af den debat, vi har haft her i dag. At de så har skrevet det i en større offentlig sammenhæng, kan være, hvad det være vil, men jeg har ikke noget grundlag for og ønsker ikke at tage afstand fra, at de 12 forfattere giver udtryk for, hvordan de opfatter tonen i indvandrerdebatten. Jeg synes, at hr. Søren Krarup og hr. Langballe glimrende har demonstreret i debatterne her i Folketinget, at der er en negativ tone, som er med til at miskreditere muligheden for en ordentlig integrationspolitik i Danmark.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Ole Sohn siger, at regeringen med støtte af Dansk Folkeparti ikke angiver tonen, men retningen, og det er en lykke for landet. Det er et systemskifte, der er en lykke for landet, en befrielse for det menige Danmark fra den undertrykkelse af en mediemagt, som man havde oplevet i 20 år, hvor det almindelige Danmark jo altid var racistisk, fremmedhadende og besat af indre svinehunde. Gud ske tak og lov har de 10.000, de 20.000, de 100.000 læserbreve sat de gamle magthavere fra styret, sådan at der nu faktisk er mulighed for at lægge en linje, der tager hensyn til det almindelige danske folk.

Kl. 14.30

Så vil jeg lige sige: Det er ikke udtryk for negativitet, det er udtryk for positivitet, det er udtryk for kærlighed til dem, man til syvende og sidst også som dansk politiker er ansvarlig over for, nemlig det menige danske folk. Det er ikke tilfældigt, at hr. Ole Sohn aflægger ed på den danske grundlov, når han bliver valgt til Folketinget. Dermed er sagt, at det er det danske folk, der er hans opgave. Det er det, som regeringen og Dansk Folkeparti lever op til, og det er det, som en kulturradikalisme, der pr. definition har foraget almindelige danskere, raser over. Derfor anlægger de en tone, der er så ubehagelig, som man oplever den hos de 12 forfattere, som jeg dog håbede SF ville have taget klart afstand fra.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen vi bliver ved, og vi bliver ved. Jeg medgiver også gerne Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup, at det er Dansk Folkeparti, der angiver retningen i dansk integrationspolitik og i dansk udlændingepolitik, og det er sådan set det, vi anklager Venstre for at følge.

Jeg synes, det er helt fair, og jeg synes, det er helt fint, at hr. Søren Krarup klandrer oppositionen og undertegnede for at have den holdning, vi har. Det er jo sådan set et led i ikke alene at have ytringsfrihed, men også at have meningsforskellighed. Det er sådan set det, der er forudsætningen for, at vælgerne kan tage stilling.

At vi alle sammen aflægger ed på grundloven, er en naturlighed, for ellers sad vi ikke her i salen, men det indebærer jo ikke, at vi skal have den samme holdning til, have den samme politik om, hvordan vi skal behandle etniske minoriteter. Jeg mener bestemt ikke, det er særlig dansk at have en dobbeltstandard for den måde, vi fører integrationspolitik på, snarere tværtimod.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne prøve at vende tilbage til det, vi egentlig skulle diskutere, nemlig de betækningsbidrag, der er afgivet. Jeg har fuld forståelse for – og sådan er det – at vi har forskellige måder at se på, hvordan man skal integrere udlændinge, men hvis hr. Ole Sohn og jeg satte os ned og talte om, hvad vores syn på udlændinge er, så tror jeg, vi ville have nøjagtig det samme syn. Hvis hr. Ole Sohn kan finde nogle udtalelser frem, som jeg er kommet med, der på nogen måde tangerer, at jeg stigmatiserer en bestemt gruppe, så skal han have lov at komme med dem, for jeg ved, det er langt fra, hvad jeg har gjort, og det er langt fra, hvad jeg mener.

Men jeg mener, at vi var kommet til et sted, hvor vi var nødt til nu at gøre en forskel og tage nogle nye metoder i brug, sådan at der bliver en mulighed for, at de ikke hænger fast i vores systemer, men bliver en del af vores fællesskab.

Hvad angår betækningsbidraget, hører jeg nu hr. Ole Sohn sige, at man i SF synes, at det er i orden, hvad der står i det første betækningsbidrag, og blot beklager, at man har brugt nogle forfatteres tekst.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Der er sådan set ikke noget at komme efter. Det er foregået fuldstændig efter bogen. Vi har gjort det, at vi har konstateret, at vi har leveret et betækningsbidrag, hvor der ikke var citations-tegn, hvoraf det klart fremgik, at der var tale om et citat fra 12 navngivne forfatters bidrag til at belyse tonen i indvandrerdebatten. Det bidrag har vi brugt, det står vi ved, men vi har naturligvis beklaget, at vi ikke har citationstegn rundt om teksten, og derfor har vi skrevet det i betækningsbidraget hertil. Sådan er det, mere kan der ikke siges om den sag.

Jeg har sådan set heller ikke nogen konkrete citater fra Irene Simonsen.

Men jeg vil godt gøre opmærksom på, at når man gør det til et omdrejningspunkt i lovforslaget her, at folk skal underskrive en erklæring og den efterhånden får karakter sådan af en trosbekendelse – man har godt nok ændret det første udkast, fordi man fandt ud af, at det var i strid med lovgivningen – for folk, der kommer til landet, er det da at lave en forskelsbehandling mellem dem og os gammeldanskere. Jeg forstår bare ikke tankegangen hos Venstre, og det er sådan set det, jeg efterlyser. Hvad er egentlig baggrunden for det ud over at takkes Dansk Folkeparti?

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Selv om denne debat måske ser de seere, der sidder og ser på, giver anledning til at spørge, hvad det dog er, vi snakker om, og om vi ikke bare kører rundt i det samme, så må jeg sige, at jeg nu har fået klarhed over, hvad det er, SF mener.

For i det første betækningsbidrag skriver SF – og så er det rigtigt, at der skulle have været citationstegn om forfatternes tekst:

»I »danskhedens« navn har vi skridt for skridt vænnet os til, at vi udviser vore mest udsatte medmennesker, skønt der består en begrundet mistanke om, at de vil blive forfulgt, udsat for tortur eller simpelt hen forsvinde sporeløst i deres hjemlande. Med lovgivningen som våben splitter vi familier ad, skiller forældre fra børn, mænd fra hustruer og sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere – en fremfærd, der i sin administrative, rationelle umenneskelighed har mindelser om den behandling, de tyske jøder blev udsat for, da de af det danske Justitsministerium blev sendt tilbage til det nazistiske Tyskland i 1930'erne.«

Det eneste, jeg så hører hr. Ole Sohn undskylde, er, at man har citeret 12 forfattere uden at skrive, at man har citeret dem. Ergo mener man, at det her er god tone.

Så er det, jeg godt kunne stille nogle spørgsmål. Når hr. Kamal Qureshi i dag går ud og siger noget andet end det, der står her, så tales der med to tunger, men nu er jeg klar over, at det er to tunger, jeg skal høre.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg ved ikke, hvordan man taler med to tunger. Jeg ved, at man kan sige ét eller man kan sige noget andet.

Det, der er en kendsgerning, er, at de 12 forfattere har skrevet et debatindlæg, som vi har brugt i forbindelse med at beskrive tonen i indvandrerdebatten, og i øvrigt må man sige efter debatten i dag, at de meget præcist har ramt tonen i indvandrerdebatten. Det gøres så til, at man skal kunne komme med eksempler på folk, der bliver udvist.

Ser fru Irene Simonsen da ikke tv? Læser fru Irene Simonsen da ikke aviser og ser, hvordan vi har den ene udvisningssag efter den anden, ulykkelige familier, der bliver splittet, eller familier, som bliver truet med at blive sendt tilbage. Der er f.eks. en kristen familie, som bliver truet med at blive sendt tilbage til Afghanistan, hvor de har sharialovgivning, og hvor de er i gang med at dømme en kristen til døden. Hvis ikke det var, fordi vedkommende smuglede sig selv til Norge, så ville vedkommende være udvist til Afghanistan. Så der er da eksempler nok.

Vi har ikke brugt dem, for de har sådan set ikke noget med lovforslaget at gøre, men vi har brugt de 12 forfatters debatindlæg til at give en beskrivelse af, hvordan tonen er.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hr. Ole Sohn kommer med sådan et slet skjult angreb på mig som konservativ, fordi jeg ikke har været heroppe og forsvare mine synspunkter, som hr. Ole Sohn sagde. Men jeg har ikke behov for at forsvare den her lovgivning, vi laver nu, jeg synes, det er brandgod lovgivning.

Jeg kan da undre mig over, at SF ikke brugte sin taletid, da vi havde førstebehandlingen, til at sige, hvad SF egentlig mente om det her forslag. Vi ved sådan set ikke, hvordan SF forholder sig til det, ud over at man stemmer imod, for også der brugte hr. Kamal Qureshi sin taletid på at

læse de 12 forfatteres indlæg fra Politiken op. Og jeg må sige, at på den baggrund har jeg sådan set afskrevet SF som værende et parti, der vil integration. Det vil man jo ikke. Man går ikke ind i substansdrøftelser, man begynder at diskutere tonen i debatten i stedet for at diskutere, hvad en god integration er.

Men det, jeg vil spørge hr. Ole Sohn om, er, hvad SF og hr. Ole Sohn mente med, at vi med det her forslag gør det legitimt at tale ned til udlændinge i Danmark og forhåne udlændinge i Danmark. Det her går ud på, at man gensidigt forpligter hinanden til god integration.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvis fru Henriette Kjær havde læst betækningsbidraget afgivet af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik den 21. februar 2006, ville fru Henriette Kjær meget klart finde frem til, hvad der egentlig er baggrunden for, at SF og den øvrige del af oppositionen, Det Radikale Venstre og Enhedslisten, kritiserer lovforslaget.

Kl. 14.40

Det gør vi bl.a., fordi der er tale om dobbeltstandarder, og fordi der er tale om symbolpolitik. Det er sådan set skitseret ganske præcist. Til gengæld har vi ikke rigtig hørt, hvor det lige er, man mener forslaget vil være med til at skabe et godt grundlag for at få flere med på holdet.

Når vi forholder os meget til den tone, der er i debatten, er det, fordi den er helt afgørende, det er jo den, der smitter af ude i samfundet. At forestille sig, at den debat, vi har her i Folketingssalen, alene er til glæde for de 179, som er medlemmer, eller for det mindretal, der er til stede i salen, er ikke i overensstemmelse med virkeligheden. Det, vi siger, og det, regeringen og Dansk Folkeparti, som jo som et hele de facto danner en flertalsregering, siger, har betydning for, hvordan folk agerer ude på de enkelte arbejdspladser.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er jo noget underligt noget, at man ikke under en første behandling, hvor vi har den store debat, kan gå op og forholde sig til de forslag, der er indeholdt i et lovforslag. Jeg har selvfølgelig læst betækningsbidraget, hvor jeg kan se noget af det, SF mener, uden at man går helt ned i substansen.

Men jeg vil da godt spørge hr. Ole Sohn, hvad der sådan særlig ligger af symbolpolitik i, at

man nu laver en integrationskontrakt, hvor kommunen skal overholde en række ting, som de skal gøre i forbindelse med den flygning eller indvandrere, der er kommet til Danmark, og den person omvendt selv skal leve op til en række ting. Hvor ligger det symbolske i det? Det er da ren og skær integration. Det er handling, hvor man nu forpligter kommunen og man forpligter det enkelte menneske.

Jeg synes, det er helt utroligt, at vi så skal høre på det her, der ikke har noget som helst med noget at gøre. Egentlig er jeg træt af, at det er SF, vi skal stå og diskutere med her, for som jeg sagde, har jeg afskrevet SF. Det, der egentlig ærgrer mig i dag, er, at Socialdemokraterne ikke er med i det her forlig.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan sådan set godt forstå, at fru Henriette Kjær er ærgerlig. Det ville jeg også være, hvis jeg var konservativ. Jeg kender mange konservative, også fra min opvækst, som bestemt ikke bryder sig om, at Det Konservative Folkeparti, som *har* været et meget agtværdigt borgerligt parti, og som har haft både holdninger og moral og også en forståelse for de sammenhænge, der er i samfundet, i den grad lader sig underkue af Dansk Folkepartis fuldstændig skingre retorik, som er med til at undergrave enhver mulighed for at lave en fornuftig integrationspolitik i Danmark, og som er med til at undergrave Danmarks anseelse internationalt. Det forholder Det Konservative Folkeparti sig ikke til.

Jeg sagde det indledningsvis, vi har skrevet det i betækningsbidraget, og jeg gentager det gerne her: Lovforslaget er primært et udtryk for symbolpolitik. Der er ikke afsat ressourcer til, at man kan underbygge en ordentlig og bedre integrationspolitik. Derfor er det, der står der tilbage, retorikken. Det er, at man skal lave erklæringer, man skal lave standarder, folk skal underskrive ditten og datten. Det er symbolpolitik. Til ære for hvem? Til ære for dem, der kommer til landet? Næh, til ære for Dansk Folkepartis bagland.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Nu når hr. Sohn så gerne vil tale om tonen, kunne jeg da godt tænke mig at høre, om han måske også har nogle forslag. Hvad er det for nogle ord, vi skal bruge? Hvad er det for nogle plusord, som hr. Ole Sohn synes ville være passende

for at omtale den syge ideologi, som ødelægger dagligdagen for en milliard mennesker i den islamiske verden?

Hvad er det for nogle pæne ord, som i hr. Ole Sohns ordbog ville være passende for at omtale den ideologi, som bl.a. i øjeblikket er årsag til, at en afghaner skal henrettes eller bliver sigtet, fordi han ønsker at konvertere til kristendommen, eller at tusindvis af iranske piger bliver henrettet, fordi de forelsker sig i en forkert fyr eller er utro, eller de grove, vedvarende overtrædelser af menneskerettighederne, der finder sted i hele den islamiske verden og gang på gang på gang retfærdiggøres med henvisning til en politisk udlægning af islam?

Hvad er det for nogle positive adjektiver, hr. Ole Sohn synes er så påtrængende nødvendige i den her debat? Hvad er det for nogle ord, som vi skal bruge for at rose den her islamisme, den her fanatiske ideologi, som ødelægger dagligdagen for indbyggerne i en lang række lande i Mellemøsten? Jeg synes, vi mangler nogle bud på, hvad det er for nogle pæne ord, hr. Ole Sohn leder efter.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Bortset fra at jeg formoder, at en hel del vælgere må forbløffes over, at Dansk Folkeparti som svar på, at en kristen i Afghanistan i medfør af sharialovgivning er blevet dødsdømt af den afghanske regering, som vi støtter, vil sende flere soldater derned for at hjælpe regeringen, er det en lidt forunderlig form for sammenblanding af retorik og handling.

Man blander tingene sammen, når man siger, at nogle etniske minoriteter i Danmark ikke skal have det for godt, fordi islamisterne i Mellemøsten og alle mulige andre steder fører en fuldstændig vanvittig politik, hvilket jeg er enig i. Jeg kan ikke forestille mig, at nogen har hørt SF'ere anbefale, at vi skal have de tilstande, man har i Iran eller andre steder – tværtimod. Men diskriminering er ikke midlet til at skabe arbejdspladser i Danmark eller give mulighed for uddannelse til dem, der er født som anden- eller tredjegerationsindvandrere her i landet.

Hvad er det dog for et svar at give? Vi har borgere her i samfundet, som ikke har en reel mulighed for uddannelse og ikke har en reel mulighed for at få arbejde, og hvad er Dansk Folkepartis svar? Det er bare at sværte dem til. Jeg håber, at Venstre og Det Konservative Folke-

parti er glade for det samarbejde, de har med Dansk Folkeparti om integrationspolitikken.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jamen vi får jo overhovedet ikke noget svar fra ordføreren. Vi får overhovedet ikke noget svar på, hvilke ord vi skal bruge om den syge ideologi, som ødelægger dagligdagen for over 1 milliard mennesker 365 dage om året.

Tror hr. Ole Sohn virkelig, at vi kan frelse den islamiske verden ved at lade disse mennesker komme til Europa? Tror hr. Ole Sohn virkelig, at den islamiske verden, som årligt vokser med netto 40 millioner mennesker, kan frelses, ved at vi lader de mennesker komme til Europa? Kunne det ikke være, vi skulle gribe fat om nældens rod og fjerne den syge ideologi, som er årsagen til de menneskers miserable tilstand?

Læser hr. Ole Sohn aldrig nogen sinde de rapporter, som Amnesty International eller Human Rights Watch eller FN udgiver om den islamiske verden? Er hr. Ole Sohn kun bekymret over, at en ægtefælle ikke kan komme til Danmark fra Amerika eller andre steder, og kalder det en grov overtrædelse af menneskerettighederne? Så vil jeg sige, at det er en noget anden definition af menneskerettigheder end den, vi normalt ser.

Gider hr. Ole Sohn ikke beskæftige sig med, hvad der foregår i den muslimske verden? Det, hr. Ole Sohn i virkeligheden er med til, er jo at lægge en dæmper på al den modbydelighed, der udgår fra islam, al den modbydelighed og al den dumhed, som denne fanatiske religion har påført i hvert fald over 1 milliard mennesker i verden. Det burde hr. Ole Sohn forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Med formandens tilladelse vil jeg såmænd gerne tage en debat med hr. Morten Messerschmidt om alt muligt andet end det, lovforslaget drejer sig om.

Jeg prøvede i al stilfærdighed at sige, at det, der er behov for, hvis der skal skabes en ordentlig integration, er, at samfundet sørger for at sikre uddannelse til de mange unge første-, anden- og tredjegerationsindvandrere og skabe arbejdspladser til dem, og i den forbindelse påpegede jeg, at det offentlige ligger langt, langt efter en lang række af de bedste private virksomheder. SF har faktisk adskillige gange foreslået, at der bliver etableret et offentligt arbejdsmarked,

hvor personalesammensætningen svarer til befolkningssammensætningen, for det ville være et fantastisk godt signal om, at vi vil gøre noget for at skabe arbejdspladser. Men det har altså intet at gøre med Dansk Folkepartis fuldstændig vanvittige og skingre tone om, hvad der foregår i den muslimske verden.

Jeg vil i øvrigt i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at SF har været modstander af at sende danske tropper til Irak, hvor de nu har været med til at skabe et ragnarok, som har fremmet borgerkrig og et muslimsk styre. Det har Dansk Folkeparti til gengæld støttet. Vi har foreslået, at tropperne skal trækkes ud af Afghanistan, fordi vi ikke kan se værdien af deres tilstedeværelse, og det støtter Dansk Folkeparti, så der er altså en forskel mellem retorik og handling. Det glemmer Dansk Folkeparti, men jeg håber, at Venstre og De Konservative lytter ganske godt efter, hvad Dansk Folkeparti har gang i, og i hvilken retning de tvinger Danmark på den internationale scene.

Formanden:

Tak til hr. Ole Sohn. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Kl. 14.50

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Lad mig starte med at sige, hvad denne debat eller i hvert fald lovforslaget angiveligt handler om. Det handler om integrationsspørgsmål. Jeg synes, det er vigtigt at få understreget, at det er det, sagen handler om, fordi regeringen og Dansk Folkeparti har forsøgt at gøre debatten til en gang internt ævl og kævl om, hvem af de i øvrigt alle sammen meget danskfødte ordførere, der har været heroppe og sige noget under dette punkt, der må mene og skrive hvad.

Hvad er det så, regeringen har at byde på, når vi snakker integration, når vi snakker om at skabe et samfund med lighed for alle, plads til alle, arbejde til alle, bolig til alle og uddannelse til alle? Regeringens bud er at nedskære ydelserne for bestemte grupper i samfundet med den slet skjulte dagsorden, at det i særlig udstrækning skal gælde for nogle af de dårligst stillede. Det rammer i vid udstrækning de flygtninge og indvandrere, som har den dårligste uddannelsesbaggrund og dermed det største behov for hjælp til at få en ordentlig plads i samfundet og få et arbejde.

Lovforslaget indeholder nogle betragtninger om, hvordan vi skal modtage de mennesker,

som er flygtet fra et andet land og har fået opholdstilladelse her i landet. Ved ankomsten skal de bl.a. underskrive en erklæring, der skal vise, om de har forstået noget om det danske samfund. De skal f.eks. skrive under på, at de godt ved, det er forbudt at slå sine børn, at de godt ved, det er forbudt at udøve vold og ulovlig tvang over for sin ægtefælle, at de er imod terrorisme, og at de forstår de demokratiske værdier.

Vi er nogle, der mener, at det godt kan være det modsatte af integration, når man som ny i samfundet bliver mødt med krav om at underskrive nogle ting, som er dybt, dybt diskriminerende over for en hel gruppe. Man betragter det som noget nødvendigt og sætter dermed hele gruppen i modsætning til os andre, der er født her i landet. Det er det, der hedder at skære alle over én kam, det man også med et fint ord kalder stigmatisering af en hel gruppe mennesker, og det medvirker til det modsatte af integration. De folk betragter nemlig sig selv som andrerangs og mindreværdige, og de føler, at de skal udøve nogle særlige selvtugtelse for at kunne få plads i det danske samfund.

Det er årsagen til, at oppositionen har kritiseret og vil stemme imod dette lovforslag. Det er ikke udtryk for et ønske om at skabe integration, men det modsatte, nemlig diskrimination, og det vil medvirke til at skabe skel mellem befolkningsgrupper i stedet for at skabe sammenhold og skabe plads til alle i det danske samfund.

Jeg vil ikke tage hverken præster, forfattere eller nogen som helst andre til indtægt for mine eller Enhedslistens politiske synspunkter, og derfor mener jeg også, det er fejlagtigt at drage nogle forfatteres synspunkter ind i behandlingen af et lovforslag, som de rettelig ikke forholder sig til. Men hvad er det, regeringen gør? Regeringen kalder ifølge sit eget betænkningsskridt indholdet af det, forfatterne har skrevet, for utilstedelige beskyldninger. Men hvad er det, der står? Hvad er det, der er utilstedelige beskyldninger? Der står:

»Med lovgivningen som våben splitter vi familier ad, skiller forældre fra børn, mænd fra hustruer og sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere.«

Kl. 14.55

Problemet er jo, at det ikke er utilstedelige beskyldninger, men virkeligheden. Det er den virkelige konsekvens af den udlændingepolitik, der bliver ført af den nuværende regering med ført hånd af Dansk Folkeparti. Problemet er, at det er virkeligheden, og det er det, der medvir-

ker til, at man som flygtning og indvandrer her i landet føler sig skidt behandlet, føler sig sat udenfor og ikke føler sig ordentligt integreret, fordi der ikke er plads til en, og fordi man får alle mulige beskyldninger slynget i hovedet, samtidig med at man kan se, at mennesker bliver sendt ud af landet til forfølgelse andre steder i verden.

Når vi hører, hvordan virkeligheden bliver afspejlet i nogle af de betragtninger, som hr. Morten Messerschmidt lige har givet udtryk for, kan vi se det sande ansigt og se, hvorfor denne forskelsbehandling finder sted. Når hr. Morten Messerschmidt henviser til det iranske styres behandling af sine indbyggere og på det grundlag siger, at sådan er alle muslimer i Danmark også, er det lige præcis udtryk for, at man stigmatiserer en befolkningsgruppe på baggrund af dens tro og er parat til at diskriminere folk, fordi nogle andre imod almindelige demokratiske principper ikke overholder menneskerettighederne. På den måde går det ud over nogle af de mennesker, som rent faktisk er flygtet fra disse despotiske styre i bl.a. Iran.

I dag er det jo sådan, at den danske regering faktisk sender flygtninge tilbage, selv om de er i fare for at blive udsat for tortur og forfølgelse. Vi har allerede set én sag, vi risikerer at se flere sager, hvor folk bliver sendt tilbage til disse despotiske styre, og det er udtryk for en udlændingepolitik, som vi er lodret imod.

Derfor synes jeg egentlig, debatten meget godt har afsløret, hvilket menneskesyn og udgangspunkt der ligger bag, når Dansk Folkeparti har så stor magt over udlændingepolitikken og integrationspolitikken i dagens Danmark. Det er et menneskesyn, som går ud på, at de fremmede som udgangspunkt er antidemokratiske og helst skal sendes tilbage, og al partiets snak om integration handler i virkeligheden bare om, at man helst så, at de fremmede slet ikke var kommet til Danmark. Det er det menneskesyn, vi er imod, det er derfor, vi også er lodret imod den umenneskelige måde, man griber integrationspolitikken an på, og derfor stemmer vi imod dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det eneste, jeg vil sige, er, at når vi skriver i vores betænkning bidrag, at det er utilstedelige beskyldninger og påstande, er det jo, fordi der står:

»I »danskhedens« navn har vi skridt for skridt vænnet os til, at vi udviser vore mest udsatte medmennesker, skønt der består en begrundet mistanke om, at de vil blive forfulgt, udsat for tortur eller simpelt hen forsvinde sporløst i deres hjemlande. Med lovgivningen som våben splitter vi familier ad, skiller forældre fra børn, mænd fra hustruer og sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere«.

Så siger hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at der allerede har været en sag. Ja, det har der, men det var dengang, der var en socialdemokratisk-radikalt ledet regering, og der har ikke været en eneste sag siden. Jeg vil gerne gøre hr. Jørgen Arbo-Bæhr opmærksom på, at det, der står, ganske enkelt ikke passer. Det ville i øvrigt også være konventionsstridigt, men lovforslaget her, som vedrører udlændingeområdet og integrationsområdet, er på ingen måde konventionsstridigt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Desværre er det sådan, at når der i dag sker udvisninger af Danmark som led i den meget restriktive og umenneskelige danske udlændingepolitik, ved vi jo godt, at konsekvenserne kan være meget svære at overskue. Jeg er fuldstændig på det rene med den helt konkrete sag, hvor vi har en person, der er vendt tilbage til Danmark, en person, som notorisk var udsat for tortur. Det var en udlændingepolitik, det er rigtigt, som blev gennemført under en SR-regering, men i et samarbejde med bl.a. Venstre. Det er den ene side af sagen.

Kl. 15.00

Men de andre sager: Hvornår ender de? Hvornår kommer der nye sager? Hvad er der blevet af de syriske søstre, som har været forsvundet i 1½ år? Hvad var der blevet af den iranske flygtning, som i sidste omgang blev reddet på målstregen, ikke af regeringen, men fordi oppositionen rejste hans sag? Hvad er der f.eks. blevet af sagen om den afghanske familie?

Der er hundredvis af sager, og folk bliver udvist, på trods af at de står i fare for tortur og forfølgelse.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det var da dejligt at høre hr. Jørgen Arbo-Bæhr starte med at sige, at det ganske vist ikke var den her regering, der havde været en sag under, men den tidligere. Det var dejligt. Så har vi da i hvert fald fået det sat på plads.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at vi overholder konventionerne. Det vil sige, at alt er undersøgt, før nogen sendes tilbage. Der er gjort alt, hvad der skal, i forhold til menneskerettigheder, så der er intet at komme efter. Det, der står her, er rene og skære beskyldninger, der er utilstedelige, og som der ingen hold er i. Det er blot det, vi skriver i vores betækningsbidrag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bliver nødt til at læse op en gang til. Hvis vi snakker om politisk forfulgte, så står der ordret citeret fra det, Venstre, Dansk Folkeparti og Konservative skriver i deres tillægsbetækningsbidrag, at det danske samfund »sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere«, og man kalder det for utilstedeligt.

Problemet er, at det er rigtigt. Politisk forfulgte bliver sendt i armene på deres forfølgere. Nogle gange lykkes det for oppositionen at forhindre, at det sker, men som udgangspunkt tilsiger lovgivningen, at politisk forfulgte kan sendes i armene på deres politiske forfølgere.

Hvorvidt det sker, hvorvidt de ender i fængsel eller ender med at forsvinde, er et åbent spørgsmål. Men man kunne jo spørge, om det er sådan, at udlændingemyndighederne faktisk ved, hvad der sker med de mennesker, der bliver sendt tilbage. Det har jeg spurgt om mange gange, og svaret er: Nej, det ved vi ikke. I det øjeblik de lander i deres hjemland, så ved vi ikke, hvad der sker med dem, og mange af dem kan vi ikke opspore, eksempelvis de syriske søstre, der har været forsvundet i 1½ år.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Så har integrationsministeren bedt om ordet.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det har været en interessant debat, også en debat, der er kommet noget vidt omkring i forhold til det lovforslag, som vi nu behandler, men der er nogle ting, som jeg føler det er nødvendigt at give nogle kommentarer, fordi de ikke skal have lov til at stå uimod sagt.

Hvis vi skal starte bagfra, så siger hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at lovgivningen tilsiger, at politisk forfulgte kan sendes tilbage i armene på deres forfølgere. Det er simpelt hen ikke rigtigt.

Flygtninge har i Danmark den fulde beskyttelse inden for dansk lovgivning og inden for

rammerne af internationale konventioner, punktum. Der er den fulde beskyttelse, og det er nogle meget grove anklager, der bliver rettet mod det uafhængige Flygtningenævnet og deres afgørelser.

Vi kan jo bare konstatere, at oppositionen kæmper med næb og kløer for at sikre, at vi kommer tilbage til tilstandene, som vi så dem i 1990'erne, hvor vi ikke stillede krav, og hvor man ikke mente, at der var en sammenhæng mellem det antal af udlændinge, der kom til Danmark, og mulighederne for, at vi i Danmark kunne integrere dem på ordentlig vis. Det er ikke regeringens holdning.

Kl. 15.05

Hr. Ole Sohn mener og udtrykte, at der var en masse ting, som regeringen ikke havde taget hånd om. Jeg vil bare spørge: Hvad er det for en regering, der endelig har taget fat om det urimelige i, at der gennem mange år er børn med anden etnisk baggrund, der er kommet ud af vores skolesystem uden at have tilstrækkelige kvalifikationer til at tage en videregående uddannelse? Hvad er det for en regering, der har taget fat på den problemstilling og har taget en række initiativer for at rette op på det? Hvad er det for en regering, der endelig har taget fat på problemstillingen om, at 60 pct. af de unge med anden etnisk baggrund falder ud af erhvervsuddannelserne? Det er denne regering.

Hvad er det for en regering, som har sat mål for, hvor stor en procentdel af de statsligt ansatte man gerne ser har en anden etnisk baggrund? Det er denne regering.

Hvad er det for en regering, der har lavet en overenskomstaftale på det statslige område, der sikrer integrationsstillinger, således at man kan hjælpe flere ind også på de statslige arbejdspladser? Det er denne regering.

Det hænger sammen med, at regeringen ser en klar sammenhæng i det antal udlændinge, der kommer til Danmark, og de muligheder, vi har for at integrere de borgere ordentligt i det danske samfund. Det hænger også sammen med, at denne regering sådan set mener, det er helt rimeligt, at vi også stiller krav til folk. Jeg mener faktisk, at det at stille krav også er at udtrykke respekt for folk.

Og ja, derfor har vi en integrationskontrakt, hvor vi på den ene side siger til den enkelte person: Vi forventer, at du gør en indsats for at integrere dig i det danske samfund; vi forventer af dig, at du lærer det danske sprog, det er meget vigtigt at kunne for at kunne fungere i Danmark;

vi forventer af dig, at du gør en indsats for, at du hurtigst muligt kan blive selvforsørgende. På den anden side stiller vi en række muligheder til rådighed fra det offentlige. Bl.a. giver vi 3 års gratis danskundervisning, og kommunen skal stille sig til rådighed med aktiveringstilbud og anden hjælp for at hjælpe folk ind på arbejdsmarkedet.

Og hvad angår erklæringen, så kan vi være uenige – det kan jeg forstå – om nødvendigheden af, at vi i Danmark sender nogle klarere signaler, end vi har gjort tidligere, om, hvad det egentlig er for et samfund, man kommer til, når man kommer til Danmark udefra. Jeg synes sådan set, at de seneste måneders debat har understreget, at det nok er noget, som vi bør være bedre til, og derfor bl.a. en integrationserklæring, hvor vi fra det danske samfunds side klart og tydeligt signalerer, hvad det er for nogle grundlæggende værdier, der gør sig gældende i Danmark, hvad ens pligter er, og hvad ens rettigheder i det danske samfund er.

Det synes jeg, og det synes regeringen er helt rimeligt, og jeg tror faktisk, det giver et meget bedre udgangspunkt for en god integrationsindsats i Danmark.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det lykkedes for integrationsministeren at bekræfte stort set alle mine værste anelser om, hvad der er bag det her forslag.

Når ministeren siger, at man jo ikke som følge af lovgivningen skulle sende folk ud til forfølgelse, så siger jeg bare, at man notorisk sender nogle mennesker ud af det her land, der er i fare for at blive forfulgt. Og når man spørger ministeren, om ministeren ved, hvad der er sket med de mennesker, om ministeren følger op på det, så er svaret: Nej, det følger vi ikke op på; nej, det ved vi ikke. Man lukker øjnene. Uanset om det er nogle folk, der er forsvundet, følger man det aldrig op.

Så siger ministeren: Vi har jo registreret, at der er store problemer med integrationen, f.eks. at 60 pct. af unge med anden etnisk herkomst falder ud af erhvervsuddannelserne.

Hvad har regeringen så gjort? Man har afskaffet skolepraktikken for at sikre, at der er endnu flere, der falder ud af erhvervsuddannelserne. Det er den måde, man griber integrationen an på. Det, at skære alle over én kam i de seneste måneders debat, synes jeg siger mere om integrationsministerens opfattelse af de fremme-

de i det her land, end det siger om de mennesker, som vi godt vil have integreret.

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er stadig væk nogle indholdsløse anklager, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr kommer med, rettet mod vores uafhængige Flygtningenævnet og deres afgørelser, som kan ende med afslag, fordi det er vurderet, at der ikke er grundlag for, at en person er forfulgt.

Det er nogle indholdsløse anklager, og hvis hr. Jørgen Arbo-Bæhr beder mig om at udøve myndighed ud over verden og ud i andre lande, så er det altså ikke noget, vi har mulighed for. Men der bliver sikret en meget grundig sagsbehandling, og retssikkerheden for asylansøgere i Danmark kan vi være meget godt bekendt.

Med hensyn til indsatsen over for de unge og uddannelse er det den her regering, der har sikret at afsætte flere ressourcer til at hjælpe med at finde flere praktikpladser, indsatser for mentorordninger og styrke vejledning, bare for at nævne nogle få eksempler. Det er ikke skolepraktikken, der redder det her. Til gengæld er det de mange ekstra praktikpladser, som allerede er opstået bare det seneste år.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Hvis integrationsministeren vil dokumentere over for mig, hvad der er blevet af de syriske søstre, som for knap halvandet år siden blev udvist af Danmark, så vil jeg godt indrømme, at de ikke er blevet udsendt til forfølgelse.

Problemet er, at ministeren ikke ved det. Jeg synes, det er en tanke værd, når man nu påstår, at man ikke udsender dem uden at vide, om det er rigtigt eller forkert. Det synes jeg måske nok var noget som ministeren burde tage op. Og når Flygtningenævnet afgør sager, så er det altså på baggrund af en lovgivning, der er vedtaget her i Folketinget med ministeren for bordenden, så man kan ikke tørre den hersens lovgivning af på andre end sig selv.

Når vi snakker om de unge indvandrere, som mangler en praktikplads, så er det altså slående, at hvor det i dag inden for bygge og anlæg er sådan, at 4 pct. af dem, der rent faktisk har en praktikplads, er indvandrere, mens 20 pct. af dem, der ikke har en praktikplads, dem, der mangler en praktikplads, er indvandrere, så er det, fordi vi har et problem med integrationen,

fordi vi ikke er sikre, bl.a. med hensyn til skolepraktikken, på, at de får den praktikplads.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er derfor, jeg bl.a. har taget initiativ til at tage et møde med Dansk Byggeri, som faktisk meget gerne vil gå ind i en konstruktiv og positiv dialog for at kigge nærmere på praktikpladser og sikre, at flere unge med anden etnisk baggrund kommer ind i byggesektoren.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Ros til ministeren for at gå ind i debatten. Det giver nemlig også ministeren mulighed for at svare.

Ministeren startede med at sige, at oppositionen ville tilbage til 1990'erne. Jeg vil gerne have ministeren til at sige: Hvem har i dag eller tidligere under debatten foreslået fra oppositionens side, at vi skulle tilbage til den politik, der var i 1990'erne? Jeg vil gerne have et svar: Hvem har foreslået det?

Det med, at der hos de statsligt ansatte skulle være en personalesammensætning svarende til befolkningssammensætningen, er et SF-krav, som blev etableret under den forrige regering, og som er videreført under den her regering, korrekt.

Hvem ønsker ikke fra oppositionens side at stille krav? Hvem? Jeg vil gerne have et svar. Er der nogen fra oppositionens side, der har sagt: Der skal ikke stilles krav til folk med en anden etnisk baggrund? Jeg vil gerne have at vide, hvem det er.

Med hensyn til satspuljeforslagene og mentorordning og lignende synes jeg, det havde klædt ministeren at sige, at det er noget, hele Folketinget, i hvert fald stort set hele Folketinget, er med bag. Men det, jeg synes er det aller mest afgørende, er, at ministeren her har en oplagt lejlighed. Når vi nu har brugt så meget tid på at diskutere tonen i debatten, så vil jeg meget gerne bede ministeren om her fra talerstolen at tilbagevise, hvad hr. Morten Messerschmidt sagde om, at islam forpester livet for over en milliard. Det er noget med tonen, og der burde ministeren vise mandsmod og sige: Den form for retorik vil vi ikke have og slet ikke i Folketinget, den kan regeringen ikke stå model til.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen jeg er ikke med til at fordømme nogen religion over en bank, heller ikke islam.

Kl. 15.15

Angående de mange initiativer vil jeg spørge: Hvem er det, der gør noget ved integrationsindsatsen? Det er faktisk denne regering. Jeg tror, der aldrig er blevet investeret så meget i at sikre, at vore etniske minoriteter bliver en større og mere aktiv del af det danske samfund ved at give de unge en uddannelse og bringe flere i beskæftigelse. Det er integrationsaftalen fra sidste år i høj grad et klart udtryk for, og jeg er glad for, at satspuljepartierne også har været med til at støtte nogle af elementerne og også har gjort det de foregående år. Men hvis vi f.eks. tager det statslige område, er det altså denne regering, som faktisk har sikret handling bag de fine ord.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er korrekt, at ministeren og regeringen ikke skal stå inde for, hvad hr. Morten Messerschmidt eller Dansk Folkeparti siger. Men de facto har vi en flertalsregering i Danmark, og derfor er man fra Venstre og De Konservatives side altså nødt til at forstå, at det, Dansk Folkeparti gør – i øvrigt også en række andre, men primært Dansk Folkeparti – smitter af på Danmarks internationale anseelse. Det kan ikke nytte noget, at man lukker øjnene og siger: Det er ikke os. Jo, det er det, fordi man støtter sig til Dansk Folkeparti, som er grundlaget for, at man kan gennemføre sin politik.

Så siger ministeren, at det er denne regering, der har gennemført en række beslutninger. Ja, det kunne da lige passe andet. Det er jo det, der kendetegner forskellen mellem den lovgivende og den udøvende magt. Selvfølgelig skal regeringen udøve magt og gennemføre de love, som bliver vedtaget. Men jeg synes bare, det vil være det rigtigste også at forklare offentligheden, som lytter med, at mange af de ting, der bærer integrationen fremad, sådan set bygger på lovgivning eller satspuljeaftaler, som der er bred enighed om. Det er rigtigt, at oppositionen har været og er imod nogle af regeringens forslag, men det er primært, fordi de er udtryk for ren symbolpolitik og ikke har noget konkret indhold.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren, og så nærmer vi os tidspunktet for afstemning.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen jeg må altså minde hr. Ole Sohn om, hvordan det startede. Det startede med, at hr. Ole Sohn anklagede regeringen for slet ikke at handle og slet ikke sætte nogen positive integrations tiltag i gang, bl.a. ved at sikre, at staten spiller en større rolle i forbindelse med at sikre ansættelse af folk med anden etnisk baggrund. Jeg sagde sådan set bare, at vi faktisk handler på området, hvorimod det tidligere måske nærmere kun har været ord.

Hvis vi så tager den internationale anseelse, har Danmark været igennem noget af en turbulens den seneste tid – det tror jeg vi alle sammen kan være enige om – men som integrationsminister registrerer jeg en øget nysgerrighed og positiv interesse for det, Danmark gør på integrations- og udlændingeområdet. Der er meget stor interesse for det, og hvis hr. Ole Sohn følger debatterne i Tyskland, i England, i Frankrig og selv i Norge, vil han se, at Danmark faktisk er begyndt at blive til stor inspiration for flere og flere europæiske lande.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (V, DF, KF og Anne-Marie Meldgaard (S)) mod 18 (RV, SF og EL); 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 65 stemmer (V, DF, KF og SF) mod 11 (RV og EL); 30 (S) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Kl. 15.20

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Tredje behandling af lovforslag nr. L 108: Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om en børnefamilieydelse. (Styrkelse af forældreansvaret).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).

(Fremsat 14/12 2005. Første behandling 11/1 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (V, DF, KF og Anne-Marie Meldgaard (S)) mod 18 (RV, SF og EL); 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 107: Forslag til lov om ændring af lov om almene boliger m.v. og lov om social service. (Garanti for tilbud om almen plejebolig eller plads på plejehjem for ældre, aflastning samt vurdering af tidligere frihedskæmpere m.fl.s behov for plads på plejehjem).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).

(Fremsat 14/12 2005. Første behandling 11/1 2006. Betænkning 2/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).